

Ana Alonso & Javier Pelegrín

Tatoeage

I

Dit werd een andere avond dan anders.

Dat wist hij zodra hij opendeed. Buiten de deur stond Erik. Hij had zijn ogen zwartgeschminkt en glimlachte uitdagend. Achter hem, naast de sportwagen die hij alleen bij bijzondere gelegenheden van zijn vader mocht lenen, stonden twee meisjes te wachten die zich op hun paasbest hadden aangekleed. Alex herkende de langste meteen: dat was Marta, en Erik was haar held. Het andere meisje had rood haar en grote, bange ogen. Alex had haar nog nooit gezien.

‘Weigeren is zinloos. Doe dus maar geen moeite,’ zei Erik gewichtig terwijl hij zonder omhaal de hal inliep en zijn blik over de kapstok liet glijden om het windjack van zijn vriend te zoeken. ‘Vanavond is het feest van de Zwarte Molen. Ze hebben me vanmiddag gebeld... Dit jaar is het eerder dan anders zodat het niet samenvalt met het begin van het schooljaar. Het feest van de Zwarte Molen mag je niet missen. Bovendien komt iedereen als emo. Dat is dus echt iets voor jou.’

Al pratend had Erik de jekker achter de jas van Alex’ moeder zien hangen en nu gooide hij die in Alex’ gezicht. Alex voelde zich machteloos tegenover de overrompelende zelfverzekerdheid van zijn vriend. Hij trok het ding mechanisch aan en liep achter Erik aan naar buiten. De twee meisjes staken hun hand naar hem op. Hij beantwoordde dat en keek toen achterom naar het verlichte interieur van het huis. Hij had nog niet besloten om de deur dicht te doen.

‘Erik, ik weet niet eens of ik wel zin heb.’ Een zwak protest. ‘Bovendien heb ik niks tegen mijn moeder gezegd. Die wordt vast ongerust als ze thuiskomt en me niet ziet.’

‘Klets niet zo stom, Alex. Ze heeft niet eens door dat je er niet bent.

Komt ze wel eens naar je kamer als ze uit het laboratorium komt?’

‘Ze vertrouwt me,’ riposteerde Alex met een glimlach maar ook met een waarschuwend vonk in zijn ogen. ‘Ik ben geen kind meer.’

‘Ze heeft dus niet in de gaten dat je er niet bent,’ concludeerde Erik. ‘Hé, blijven we hier de hele nacht staan? Ik heb geen zin om te laat te komen...’

Alex liep met hem mee naar de gloednieuwe, metallic grijze BMW. Marta was al op de passagiersstoel gaan zitten. Het andere meisje stond aarzelend bij het open achterportier te wachten.

‘Dit is Irene,’ zei Erik, die snel een strelende hand over haar rode haar liet glijden. ‘Irene, dit is Alex. Laat je niet misleiden door zijn wezenloze gezicht. Dat is vermomming... Diep in zijn hart is hij een roofdier. Wees dus voorzichtig als je niet wilt dat hij je opvreet. Of wil je dat soms wel?’

Lachend om zijn eigen grap ging Erik achter het stuur zitten, terwijl de twee anderen enigszins verlegen op de achterbank gingen zitten. Marta draaide zich om en groette Alex met een stralende glimlach op haar bolle en voor deze gelegenheid grotesk beschilderde gezicht.

De auto kwam zacht grommend in beweging en voegde zich in het verkeer van de Oude Stad. De donkere silhouetten van de bomen buiten volgden elkaar steeds sneller op, nu en dan afgewisseld door verlichte portieken.

‘Ik ga je beschilderen,’ zei Irene ineens. Haar stem klonk een beetje metalig, alsof ze een volwassen vrouw was. ‘Je kunt niet onbeschilderd naar een emo-feest. Gelukkig heb ik alles bij me. Even kijken... Hoe voel je je vandaag? Laat me raden. Alleen jammer dat ik je niet goed kan zien...’

Zonder zijn vaart te verminderen maakte Erik het handschoenenkastje open om er een zaklantaarn uit te halen, die hij over zijn schouder naar achteren gooide. Het ding kwam op de zwarte rok van Irene terecht, die hem aanknipte en er Alex’ gezicht mee bescheen. Hij sloot zijn ogen en kreunde als een kind.

‘Je bent knap,’ zei Irene hardop, zodat ook de anderen het hoorden. ‘Maar niet zo knap als je vriend.’

Marta lachte even, terwijl haar vriendin Alex’ kin stevig vastpakte en met oogschaduw zijn oogleden begon te bewerken.

Alex liet haar begaan met een mengeling van ongerustheid en opwinding die hij zelf niet eens begreep. De feesten van de Zwarte Molen vonden maar één keer per jaar plaats en waren in de hele stad legendarisch. De jonge eigenaars van de molen nodigden voor die gelegenheid allerlei rock- en hiphopbands uit en creëerden in de vervallen delen van het complex verschillende omgevingen. De gasten slenterden de hele nacht lang van de ene ruimte naar de andere, van de ene binnenplaats naar de andere, dansend als slaapwandelaars en aan één stuk door drinkend. Dat hadden ze Alex tenminste verteld, want tot dat moment was het hem nog niet gegund geweest om zo'n feest bij te wonen.

‘Laten ze me wel binnen?’ vroeg hij.

Hij voelde Irenes grote nagels stevig op zijn wang terwijl zij met vaste hand mascara op zijn wimpers aanbracht.

‘Probeer je leuk te zijn?’ gromde Erik. ‘Je bent met mij.’

Ja, het was een stomme vraag. Hij was immers een vriend van Erik, en Erik kwam overal binnen. Erik was ongedwongen, was intelligent, was rijk. En bovenal was hij beledigend knap en liet hij zich door niemand afschepen.

De auto sloeg af van de hoofdweg en kwam op een verlaten industrieterrein terecht. Dit was een perfecte sluipweg om bij het strand te komen. De rechthoekige schaduwen van de bedrijfsgebouwen lagen naast elkaar op de grond en verdwenen heel even in het licht van de koplampen. Erik manoeuvreerde zonder aarzelen door het labyrint van haaks op elkaar staande straten, die allemaal leeg en doodsaaï waren. Hij wist kennelijk precies hoe hij rijden moest.

Toen Irene klaar was met zijn ogen, rommelde ze weer in haar gebloemde make-uptasje op zoek naar rouge. Alex' blik viel op de bijna onzichtbare vormen van talloze flesjes en doosjes in het arsenaal van zijn jeugdige schoonheidsspecialiste. Het tasje verspreidde een onaangename geur van talk en goedkoop parfum.

Meteen daarna voelde hij een zacht borsteltje over zijn rechterwang strelen. Het gleed ritmisch van de buitenkant van zijn jukbeen naar zijn mondhoek. Hij probeerde alle gedachten van zich af te zetten en gaf zich helemaal aan het kinderlijke genot van dat gekietel over. Een meisje was zijn gezicht aan het beschilderen; en dat meisje leek hem best

prima, afgaande op het weinige dat hij van haar gezien had. Ze had ook kennelijk belangstelling voor hem en was behoorlijk doortastend. En daarna maakte hij bovendien mee wat een feest in de Zwarte Molen was... Ja, dit werd beslist een ongewone avond.

Toen moest hij ineens aan Laura denken. 'Ik had mijn zusje moeten waarschuwen,' zei hij, terwijl hij in het donker van de achteruitkijkspiegel Eriks blik zocht. 'Ik heb niet eens afscheid van haar genomen.'

'Maar ik wel,' antwoordde Erik met zijn blik strak op de weg. 'Ik heb haar een sms gestuurd om te zeggen dat ik je ontvoerd heb. Ze heeft me ook geantwoord... Lees maar.'

Alex pakte het mobieltje aan dat Erik hem aangaf, en drukte op het icoontje van de berichten. Daar stond het bericht van Laura. 'Prima,' had ze geschreven. 'Pas goed op hem.' Alex gooide de telefoon nijdig op de stoel. Sinds wanneer spanden zijn kleine zusje en zijn beste vriend achter zijn rug samen om zijn leven te regelen?

'Hou je even stil,' fluisterde Irene met een verleidelijke stem. 'Ik ga je lippen bloedrood stiften. Op een emo-feest moet iedereen zijn lippen stiften in de kleur van zijn hart. Dat geldt ook voor jou, Erik... Als we stoppen, moet jij door Marta je lippen laten doen.'

'Marta gaat niet mijn lippen doen, hè, liefje?'

Marta uitte een verward gekweel als antwoord. Alex klakte zo hard met zijn tong dat Erik het kon horen. Hij vond het niet leuk dat zijn vriend Marta's adoratie op deze manier misbruikte. Marta was een beetje saai en nogal een kletskaus, maar dit verdiende ze niet. Zij zou haar leven voor Erik gegeven hebben. Erik (die dat wist) bleef af en toe met haar uitgaan hoewel hij eigenlijk geen enkele belangstelling voor haar had.

Marta zwiepte bruske haar halflange paardenstaart naar de andere kant. Het was alsof ze iets onaangenaams van zich af wilde zetten.

'Weten jullie wie ook op het feest komt?' vroeg ze met het kinderstemmetje van een verwend meisje. 'Daar zullen jullie van opkijken. Jana...'

Alex' hart sloeg een slag over. Dat was het dus. Jana. Jana kwam ook. En hier zat hij nu, beschilderd als een clown naast een meisje dat hij nog maar net kende en daarnet zelfs aantrekkelijk had gevonden.

De auto versnelde zo abrupt dat Alex tegen de rugleuning van zijn

stoel werd gedrukt. Irenes lippenstift gleed uit van zijn mond naar zijn wang.

‘Wat doe je, Erik?’ vroeg Irene verontwaardigd. ‘De lippenstift stak bijna in het oog van die arme Alex.’

‘We zijn laat,’ antwoordde Erik kil.

Hij hield het gaspedaal ingedrukt totdat ze het industrieterrein achter zich hadden gelaten en de eerste toeristische delen van de stad bereikten. In de auto heerste een ongemakkelijke stilte. Irene wilde de rode lijn op Alex’ wang eerst laten staan omdat haar creatie daar origineler van werd. Maar toen ze zijn gezicht even in alle rust bekeken had, bedacht ze zich en maakte ze zijn wang schoon.

‘Moet je kijken. Je bent helemaal veranderd...’ fluisterde ze.

Alex bekeek zich in het stoffige spiegeltje dat het meisje hem voorhield: een bleek en uitgeteerd gezicht met grote zwarte schaduwen rond de ogen en een bloedrode mond. Net een videoclip uit de jaren tachtig. Het resultaat was minder afstotelijk dan hij gevreesd had. Integendeel zelfs... Hij vroeg zich af hoe Jana het zou vinden als zij het zag.

‘Wie neemt haar mee?’ vroeg Erik ineens.

Alex wist meteen wie hij bedoelde. En uit Marta’s zwijgen leidde hij af dat ook zij het wist.

‘Ze gaat nooit naar een feest,’ hield Erik vol. ‘Of bijna nooit... Iemand moet haar hebben uitgenodigd.’

‘Ik weet niet wie haar heeft uitgenodigd,’ antwoordde Marta dof. ‘Alleen maar dat ze komt... Ze belde me en vroeg of ik een uitnodiging had. Toen bood ze me er een aan.’

Ze reden nu over de oude boulevard langs de zee. Aan het einde begon de onverharde weg naar de molen. Een paar motorfietsen haalden hen in, en ze hoorden nu ook auto’s vanuit allerlei richtingen hun kant op komen. Op het pad naar de oude molen passeerden ze allerlei groepjes jongeren die lopend naar het feest gingen.

Bij de ingang van de moestuin vond Erik een geschikte parkeerplaats, en toen ze het poortje openden, werden ze begroet met ritmisch slagwerk op de achtergrond, gemengd met een geroezemoes van stemmen en gelach. Een koude, vochtige zeewind woei in hun gezicht. Het viertal bleef even staan en bekeek het fascinerende spel van lichtstralen die over de kruinen van fruitbomen gleden. Links van hen

straalden de ramen van het hoofdgebouw een rode gloed uit.

‘Waar gaan we naar binnen?’ vroeg Marta terwijl ze haar topje van grijze pailletten omlaag trok om haar decolleté in orde te maken. ‘In het achterste gedeelte, waar vroeger de ijzerwerkplaats was, treedt Betadine op, heb ik gehoord. Houden jullie van Betadine?’

‘We kunnen via de moestuin naar binnen. Dan komen we alles vanzelf tegen,’ stelde Erik voor.

De meisjes knikten verrukt en liepen vast vooruit naar de doorgang in de omheining van de moestuin. Alex wilde met hen meelopen, maar Eriks forse, gespierde arm hield hem tegen.

‘Als ik geweten had dat Jana komt, zou ik je niet hebben meegenomen,’ zei hij ernstig.

Alex keek hem aan. Zijn glimlach was eerder geërgerd dan vrolijk.

‘Waarom niet? Denk je soms dat ze bijt?’ vroeg hij ironisch.

Hij probeerde door te lopen, maar Erik hield hem opnieuw tegen.

‘Wees geen idioot, Alex. Ze maakt je het leven alleen maar moeilijk. Zo is ze nou eenmaal. Ik snap niet dat je dat niet snapt.’

Beetje bij beetje verdween Alex’ glimlach.

‘Ik zie Jana elke dag op school,’ zei hij kil. ‘Zo is het vorig jaar geweest, zo wordt het ook dit jaar. We zitten in dezelfde klas en ik mankeer nog steeds niets. Kijk maar. Ze heeft me nog niet opgeslokt.’

‘Ik meen het, Alex. Ik weet dat je gek op haar bent. Dat heb ik dag in, dag uit zien groeien, en het bevalt me niet. Het bevalt me niet omdat het niks voor jou is. Jij hebt altijd precies geweten wat je wel en niet wilt.’

‘Misschien wil ik haar wel,’ zei Alex ineens.

Zijn eigen opmerking gaf hem een warm gevoel vanbinnen alsof hij een slok likeur had genomen – likeur van de soort die meteen naar je hoofd stijgt.

Erik antwoordde niet meteen. De twee vrienden keken elkaar aan en vergaten het hypnotische ritme van de muziek aan de andere kant van de omheining.

‘Je haalt alles door elkaar,’ zei Erik uiteindelijk. ‘Denk maar niet dat ik het niet begrijp. Het komt doordat de dood van je vader samenviel met die van haar ouders... Zonder het te beseffen heb je jezelf wijsgeemaakt dat er daardoor een band tussen jullie is ontstaan... Een band

die elke keer sterker wordt... Maar vergis je niet, Alex. Ze is anders dan je denkt. Ze is veel gevaarlijker.'

Alex keek zijn vriend strak aan. Hij begon zijn geduld te verliezen.

'O ja? Wat weet jij van haar?' vroeg hij opstandig. 'Op school zeg je geen boe of bah tegen haar.'

Erik wendde zijn blik af.

'Het bevalt me niet...' mompelde hij. 'Ze is natuurlijk hartstikke knap, maar ze heeft iets wat me niet bevalt. Enne... ik zeg alleen maar dat je voorzichtig moet zijn.'

'Prima. Mijn heel hartelijke dank voor de waarschuwing. Maar nu wil ik graag naar het feest. Of heb je me alleen meegenomen om een preek af te steken?'

Erik legde een arm om zijn schouders en schudde hem vol genegenheid door elkaar. Hij was iets groter dan Alex.

'Ik heb je zusje beloofd dat ik op je zal passen,' antwoordde hij licht ironisch. 'En als ik dat niet doe, vermoordt ze me.'

De twee jongens lachten. De spanning die zich tussen hen had opgebouwd, was meteen verdwenen. Bij de ingang van de moestuin maakten Marta en Irene ongeduldige gebaren.

'Marta heeft de piercing uit haar neus gehaald,' merkte Alex op terwijl ze naar de meisjes liepen. 'Op jouw verzoek?'

'Natuurlijk niet, maar ze zei wel dat ze het voor mij heeft gedaan. Ze zal wel weten dat ik de pest heb aan piercings.'

'Alles om maar bij je in de smaak te vallen, hè?' zei Alex vals. Hij had eigenlijk wraak willen nemen met grappen over de relatie tussen Marta en zijn vriend, maar moest ineens aan iets anders denken. 'Het is raar,' mompelde hij. 'Jana en Marta waren best dik bevriend totdat zij die piercing liet aanbrengen. Toen ontstond er verwijdering... Marta heeft een keer tegen me gezegd dat het door die stompzinnigheid kwam. Blijkbaar heeft ook Jana de pest aan piercings. Heel toevallig, hè? Net als jij. Dezelfde obsessie...'

Erik wilde iets terugzeggen, maar toen begon de band ineens aan een bekend hiphopdeuntje. Zijn felblauwe ogen schitterden even, en toen bewoog hij zijn lichaam op het ritme van de muziek. Het was een geïmproviseerde choreografie met een indrukwekkend elegante precisie. Als Erik danste, leek de rest van de wereld om hem heen tot stil-

stand te komen. Je kon onmogelijk géén bewondering hebben voor de harmonische bewegingen van zijn lange armen en voor de manier waarop zijn romp zonder enige inspanning gelijke tred hield met de ritmeveranderingen van zijn voeten alsof elke centimeter van zijn lichaam van elastiek was.

Alex luisterde geamuseerd naar het spontane applaus dat rond zijn vriend opklonk. Marta's extatische glimlach leek wel een gedicht, en zelfs Irene sloeg hem gefascineerd gade... Alle meisjes ter wereld werden meegesleept door Eriks trotse en mannelijke hiphop.

Na afloop van het nummer applaudisseerden de mensen om hem heen opnieuw. Erik maakte een theatrale buiging en liep rustig naar de plaats waar Alex op hem wachtte. Maar nog voordat hij in Alex' buurt was, stormde Marta op hem af en omhelsde hem.

'Je bent fantastisch,' zei ze bijna huilend van hysterie. 'Echt waar. Je bent fantastisch...'

Toen ging ze op haar tenen staan en kuste ze de tatoeage van een kleine schorpioen in zijn nek, oud en vergeten als een litteken.

2

Alex begon de hoop al te verliezen dat hij Jana die avond te zien zou krijgen, maar toen ontdekte hij haar achter in een ruimte vol rook. Ze stond er roerloos tussen een heleboel dansende mensen. Alex had al de nodige biertjes op, en tijdens een toegift van Betadine had hij Irene in de oude ijzerwerkplaats gekust. Na afloop van het concert had ze hem naar een hoekje proberen te slepen om door te gaan met strelen, maar hij was weggeglip. Hij voelde nog steeds het prettige gekriebel in zijn hals waar Irene haar zwarte vampiernagels over zijn huid had gehaald... Hij was absurd blij en tegelijkertijd absurd wanhopig. Maar hij voelde zich vooral onverklaarbaar licht, want het was een zware last geweest om zijn gevoelens voor Jana altijd te moeten ontkennen, en die last was hij nu als bij toverslag kwijt.

Ja, hij wilde haar. Hij wilde haar voor zichzelf. Hij had het tegen Erik durven zeggen, en daarmee had hij het ook aan zichzelf bekend. Hij had er genoeg van om zich te beheersen en zijn eigen gevoelens belachelijk te maken alsof ze iets doms waren. Dat waren ze helemaal niet. Hij wilde Jana voor zichzelf en hij zou haar krijgen... Hij wist niets van haar, niet eens of ze een vriend had of wel eens uitging met iemand van school. Hij wist alleen dat hij in de klas veel te veel met haar bezig was. Hij sloeg al haar bewegingen gade, begon gespannen te kijken zodra ze in zijn buurt was, moest zich beheersen om niet per ongeluk langs haar hand te strijken als hij langs haar tafeltje liep... Dat moest afgelopen zijn. Ze waren geen kinderen meer en konden niet hun leven lang zo doorgaan.

Die avond moest het dus gebeuren. Maar natuurlijk alleen als ze kwam... Hij wilde tegen haar zeggen wat hij nog nooit tegen een meisje